

המביא פרק רביעי ביצה

לב.

עין משפט
נר מצוה

כז א מיי פ"ב מהלכות
י"ט הלכה יג סמו
לארץ עה טוש"ע א"ח ס'
תקד סעיף א:
כח ב מיי פ"ד מהלכות
י"ט הלכה יג סמו
לארץ עה טוש"ע א"ח ס'
תקד סעיף ז:
כט ג מיי שם הל' ז סמו
טוש"ע שם ס'
תקד סעיף א:
ל ד מיי וסמו שם טוש"ע
א"ח ס' תקד סעיף ח:
לא ה מיי פט"ו מהל'
כלם הלכה א:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

כלי הוא אע"פ שאין פתוח, ור' אלעזר בר זדוק אומר אינו כל עד שיפתח, ופתיחתו היא גמר מלאכתו. ציור קהילות. פירוש ציור של בעלי כפרים. ירושלמי ר' בא בשם רב יהודה בקעת שומכא בכותל שבבבל שלא תספק. פירוש מלשון יליכה ניו וסכסכה אבניו. תני אר מוכין כל הבקעת בשביל לחוס עליה, ואם שבביל שלא תוער, הבית אר הקדישה מושב, אי"ר חגיגה פלו לאולייין שצריכין ל"ר נסא ירואת קא אנן לשימור כאן לרפואה.

אין פוחתין את הגר. פירש רש"י לטעול אחד מן הגולמים שילך ולתחבו אגרופו בכתפו ולחקוק נר שעושה כלי וימיה א"כ פשיטא דאסור דלפילו אין עושה כלי גמור מ"מ אסור להתחיל את הכלי ויע"ק מאי קא אמר עלה בגמרא? מאימתי מקבלין טומאה משעה שנגמרה מלאכתו הואיל והוא כלי והא כיון דהוה קודם אפייתו במועד? אם כן הוי כלי אדמה וכלי אדמה אין מקבלין טומאה לכן נראה לפרש דאין פוחתין את הגר שכך רגילין לשום באורי קודם אפייתו קש או דבר אחר כדי לשמור האזור בשעת אפייה שלא יפלו המחילות יחד ויסתום האזור ולאחר שיעלו קצת מסלקין אותו דבר שבמוכו ופעם זה קאמר אין פוחתין את הגר כלומר שאין מסירין מה שבמוכו דהוי כמו גמר כלי וגמרה מלאכתו ולפי שרגילין לאחר שסלקו מה שבמוכו שמחזירין אותו לתנור כדי לזרפו היטב קאמר בגמרא מאן תנא דפחיתת נר מנא הוא וקראמר ר"מ היא דקאמר דמקבלין טומאה כשסלק מה שמשימין במוכו אע"פ שלא החזירו אותו עדיין לתנור אלמא דפחיתת נר היינו גמר כלי ורבי יהושע קאמר משזרפו בכבשן דאינו כלי עד שיחזיר אותו לתנור כדי לזרפו אם כן לדדיה פחיתתה הוה שריא?

אלפסיז חרניות שהורות באהל

המת. פי' רש"י קצרות
של עיירות ואין מקפדין על כלים נאים
ומיד כשנפשט הכלי של חרס אוכלין
בה ואין ממתניין עד שמתחזק
ותנצח באש והן טהורין בזהל המת
אין להם תוך ובעיניו כלי פסוח
וטמאות במשא אוז דהוצ מטמא כלי
חרס בהסב כדנפקא לן ^א מכלי חרס
אשר יגע בו איזהו מגעו שהוא
ככולו היו אומר זה הסטו דלא צעין
תוך ומימה דהואיל דאין להם תוך
היכי מטמא בהסב הא אמרינן ^א כל
שאין בו לכלל מגע אינו בא לכלל
הסב ^א לכן פי' ר"ת עריוות יש להן
תוך אלא שמכוסות למעלה ועומדות
ליפתח ואותם של כפרים אין מקפדין
ואוכלין כך עליהן וטהורות בזהל
המת דהא כלי צמיד פתיל
טהור בזהל המת ומימו טמאים
בהסב הואיל ועומדין ליפתח
כדאמרינן ^א גבי צמיד פתיל שמה
תסיטם אשתו וקאמר נמי ^א כלי
צמיד פתיל גלול בזהל המת ואינו
גלול במעת לעת שצדקה:
וקטמא

יאמר לפני חקיקה ללו מנה הוא אצל חקיקה משוי ליה מנה:
 רכים גדולים ואין מקפידין על כלים נאים ומשפטה הקערה
 בשן: טוהרות **באהל המם**. ללגזי אהל המם בעינין מוך לכלי
 ללכל טומאת מגע: **ועמאות במשא הוב**. שהוב מטמא כלי
 הוב הוב וגו' (ויקרא טו) ודרשין המם זה הסטו וכיון דמטמי ליה
 וזין בהן כמות שהן הלכך מקבלין טומאה בדבר הראוי לטמאן:
 וזה **מלאכת**. חקיקתן הא נחקקו מטמאות. מדאפלו באלפסין
 ומיהו קודם חקיקה לא דסופן ליחקק: **לאוליירין**. מחמי חמין
 ו על הרחילה במסכת שבת (דף מ"ט) ואפילו הוחמו במשור יום
 יצני אדם נכסין ומזיעין. וקודם שגזרו על היזעה נשמו מזהב וז:

דקמחוק

בשאן שם איר, אבל יש שם איר משליכה לאור ודיו. אין עשין פחמן לחמם המרחץ בו ביום כדי להזיע, שהיתה שנויה קודם גזירה מותר. ירושלמי אמרין הדא קלוריאטא שרי (מינה) [מושרף] ומכחל מינה ביו"ט. א"ר מנא כא

והוא דאמר כי האי תנא. שמואל דאמר לעיל דאפי' צו"ט אינו מפקיע
דלדאמר כי האי תנא דאמר נמי בחותמות שבקרקע דאפילו צו"ט אין
מפקיע: **סרסא נך רישא.** דמלתא דשמואל בחותמות שבקרקע
דלדמסיע ליה האי תנא: **סיפא קשיא.** דאמר שמואל ושל כלים אפילו
בשבת מתיר ומפקיע וחותר והאי תנא
מתני ושל כלים בשבת מתיר אבל לא
מפקיע ולא חותר: **הא מני רבי נחמיה**
היא. כלומר לעולם מותר להפקיע
ולחמתוך דאין בהם משום סמירה ולאפי'
גמרא גופיה לא שכיח להפקיע ולתקן
שכי' והא דקאסר משום טלטול
ססקין קאסר ורבי נחמיה היא דאמר
בצערובין (דף לה.) אפי' תרוד ואפילו
טלית אין ניטלין אלא לזורך תשמע
שהן מיוחדין לו וסכין לאוכלין הוא
דמיוחד ולא לחותמות ובהא לא
סבירא ליה לשמואל כוותיה: **אי הכי.**
דדריש נחמיה היא: **שבות בשב.**
שבות בשבת שבת היא ולא חתמה

בשבריו כלים ותניא
בכלים ולא בשברי כ
הא ר' יהודה הא ר"ש
ואליבא דר' נחמיה:
את הנר מפני שהוא
פחמין ביום טוב יואי
ר' יהודה אומר חור
תנא דפחיתת נר מנא
מאיר היא דתניא (ב)
טומאה משנגמרה מ
ר' יהושע: אומר המש
ממאי דלמא עד כאן
אלא דחזי לקבולי ביר
חזי לקבולי ביה פשי
רב יוסף ר' אליעזר
אלפסין חרניות טהור
במשא הוב ר' אליעז
טהורות במשא חזו
מלאכתא א"ל אביי דר
רבי אליעזר ברבי צ
לקבולי ביה מדיד
לקבולי ביה פשי
את הנר ואין עושין
טוב רבן שמעון בן
חרניות מאי חרניות
מאי ערניות אמר א
עושין פחמין פשיטא
חייא לא נצרכה אלא
ביום ובו ביום מי שר
וקודם גזרה הכא נמי
חוטבין את הפתילה

ויסוף. ממתי דקמני פתימת הכר מנא הוא ר"ח דרבי דרוב אהי
אלפסין חרניו. מפרש לקמן קערוט של בני עיירות שאין בני
של חרס אוכלין זה בשר ואין ממתיני עד שמתחזק ותאריך
חרס דכתיב וכל כלי פתוח (במזרח ט) משמע דיש לו פתח
חרס זהאט דנפקא לן בזהרוב הכניסו^ט מוכל כלי חרס אשר יגע
ההסמ מאבראי לא בני מוך וקסבר מ"ק לן נינהו והואיל ומשנת
ר"א אומר. אין להם שום טומאה דלאו כלי נינהו: לפי שלא
אלמלא לר"א חקיקה משיח להו מנא: דהוי לקבולי מידי. משנחזק
ומתרחאות ואע"ג דלגורר י"ט הן עושין: מי שרי. להסם והלא
ויכל שכן להסם חמין לא הותר מעולם: להוציע. מכניס הפחמים לתוך

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' אר"י ר' מאיר היא.
עין ר"ש פ"ג מ"ד דכלים:

לעזי רש"י

קרויזיז"ל [קרוישו"ל].
מנורה.

מוסף רש"י

מסריקן בכלים. צי"ט
 שהרי ראון לטלטל
 יטלטלו ויחנם לתוך האור
 (שבת קכד:). ואין מסריקן
 בשבועי קדש. דהו"ל
 מוקצין ולא חזו לטלטלו
 (שם) א': גשברי כלס
 שנשברו ביום דהו"ל
 נולד. (שם כט: קמג).
 להדיע. נכנס להדיע מחמת
 חוס ציט המרחק ולא נתן
 עליו מים, וקודם גזירה.
 עד שלא גזרו על הדיעה
 (ברכות כז:).

מוסף תוספות

א. פחיתת הנר ששוקע
אצבעו בביצים ועושים
בהן בית קבול. רש"א.
ב. ואמאי אמרין בגמרא
מאן תנא דפחיתת כלי
מזון ליה מנא. תר"פ.
ג. ר"מ הוי, דתנן. כלי
חרס. רש"א. ד. אין זה
כלי חרס. ש. ס. ה. [ו]צמיד
פחיל הוא דמקבל טומאה
בהיסט משום שיש לכלי
תוך אלא שהוא צמיד
פחיל. רע"ב.

רבינו חננאל

נרשקין? הוא דאמר כי
 האי תנא דרבי תחומת
 שקברקע מותר אבל
 מפיקע אחר חוקר אחד
 מותר ואחז י"ט. ושככל
 בשבת מותר אבל
 מפיקע אחר חוקר ב"ט
 מותר ומפיקע חוקרין.
 הא [טמא] דלא לשמואל,
 דשמואל אמר תחומת
 שכלים שבת ומפיקע
 חוקרין אחד י"ט ואחז
 ש"ב. ואוקמה שמואל
 ש"ב. ונחמה דאמר
 גיטל ואפילו תרוד
 אינו טמא בשבת אבל
 לצורך תשמישין, לפיכך
 אסור שבת לטול כסין
 להפקיעו או להחזיק
 ואליבא דתנא דרבי
 מנחיה שמייס ליה כשמו
 מותר ואחז י"ט לשמואל